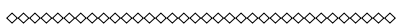

JOHN PIPER

SPILD
IKKE
DIT
LIV

Spild ikke dit liv

JOHN PIPER

NORDICHOPE

PRESS

Originally published in English under the title

Don't Waste Your Life

Copyright © 2003 by Desiring God Foundation

Text updated 2009

Published by Crossway

1300 Crescent Street

Wheaton, Illinois 60187

“Blowin’ in the Wind”

Written by Bob Dylan

© 1962 by Warner Bros. Inc.; renewed 1990 by Special Rider Music. All rights reserved. International copyright secured. Reprinted by permission.

“The Times They Are A-Changin’”

Written by Bob Dylan

Copyright © 1963, 1964 by Warner Bros. Inc.; renewed 1991, 1992 by Special Rider Music. All rights reserved. International copyright secured. Reprinted by permission.

“Nowhere Man”

Written by: John Lennon and Paul McCartney

© 1965 Sony/ATV Music Publishing LLC. All rights administered by Sony/ATV Music Publishing LLC., 424 Church Street, Suite 1200, Nashville, TN 37219. All rights reserved. Used by permission.

Oversættelse: NordicHope Press

Redaktør: Mika Kaltoft

Korrektur: Mike Bachman

Omslagsdesign og opsætning: Matej Delač

Bibeltekst bringes med tilladelse fra Det Danske Bibelselskab og er fra den autoriserede oversættelse af Bibelen fra 1992. © Det Danske Bibelselskab 1992.

DFB = Den Frie Bibel (Grunden til at vi referer til denne oversættelse fremfor 1992 oversættelsen er fordi den i visse tilfælde er mere klar og tekstnær).

ISBN: 978-87-94483-31-5

1. udgave, 1. oplag

Copyright © 2025 NordicHope Press

Find flere bibeltro ressourcer og
online artikler på vores hjemmeside:
www.nordichopepress.dk

*Til
Louie Giglio
og hans passion
for Jesu Kristi berømmelse
i denne generation*

Indhold

Forord	7
1. Min søgen efter én lidenskab at leve for	9
2. Kristi skønhed, min glæde	19
3. Stolt af Jesu kors	37
4. Ophøje Kristus i smerte og død	53
5. Risiko er godt – bedre at miste livet end at spille det	69
6. Livets mål: Med glæde at gøre andre glade i Gud	87
7. At leve for at bevise, at Gud er mere dyrebar end livet	93
8. Ophøje Kristus fra 8 til 17	115
9. Kristi storhed i mission og barmhjertighed: En bøn til denne generation	137
10. Min bøn – lad ingen sige til sidst: ”Jeg spildte mit liv”	161
Noter	169

Forord

Tro det eller ej, Bob Dylan spiller en rolle i denne fortælling. Jeg nævner Dylan, fordi han mellem denne bogs første udgivelse (2003) og nu (2017) modtog Nobelprisen i litteratur. Forbløffende. Nobelprisens hjemmeside angiver, at prisen blev givet ”for at have skabt nye poetiske udtryk inden for den store amerikanske sangtradition.”

Der er en spænding mellem Dylan i min fortælling og Dylan fra Nobelprisens takketale. Dylan spørger: ”Så hvad betyder det hele,” efter at have fortalt os, hvordan klassikerne *Moby Dick*, *Intet nyt fra Vestfronten* og *Odyseen* formede hans arbejde. Jeg spidsede ører i forventning. Det er netop, hvad denne bog handler om. Hvad er livets mening?

Dylan svarer: ”[Mine sange] kan betyde mange forskellige ting. Hvis en sang bevæger dig, betyder det alt for mig. Jeg behøver ikke at vide, hvad en sang betyder ... Og jeg vil ikke bekymre mig om, hvad det hele betyder.”

Beundrer du denne holdning som modig eller autentisk, vil du nok ikke være begejstret for denne bog – i hvert fald ikke til at begynde med. Jeg finder det derimod tragisk. At nå til den konklusion efter 76 års livserfaring, at ”jeg vil ikke bekymre mig om meningen, hvis en sang bevæger dig, betyder det alt for mig.” Nej, hr. Dylan, i en verden fuld af lidelse som vores, og i mødet med døden og evigheden, er det ”at blive bevæget” ikke nok.

Bogen handler om en uendelig glæde med en overraskende drejning: Denne glæde får Gud til at fremstå som den enestående skat, han er. Det meningsfulde liv er baseret på opdagelsen af, at vores dybeste glæde og Guds smukke storhed når deres højdepunkt sammen.

Men der er en advarsel. Vejen til Gud-ophøjet glæde vil koste dig livet. Jesus sagde: ”Den, der vil frelse sit liv, skal miste det, men den, der mister sit liv på grund af mig og evangeliet, skal frelse

det" (Mark 8:35). Det betyder, at det er bedre at miste sit liv end at spille det.

Hvis du med glæde lever for at gøre andre glade i Herren, så vil dit liv være hårdt, og du vil udsætte dig selv for store risici – men din glæde vil være fuldkommen. Denne bog handler ikke om at undgå et såret liv, men om at undgå et *spildt* liv. Nogle af jer vil dø i tjeneste for Kristus. Det er ikke nogen tragedie. At elske sit eget liv højere end Kristus er en tragedie.

Jeg håber, at jeg tager fejl af Bob Dylan. Når han siger: "Jeg vil ikke bekymre mig om, hvad det hele betyder," mener han måske virkelig: "Jeg behøver ikke *bekymre* mig, fordi jeg har opdaget livets store mening, og jeg behøver ikke bekymre mig mere." Måske tror han virkelig, at "*svaret* blæser i vinden," og at *det* er svaret. Du vil forstå sangens betydning for min historie. Den ledte mig *ikke* til at tro, at der ikke findes svar.

Du skal vide, at jeg beder for dig, uanset om du er en studerende, der drømmer om, at der skal ske noget radikalt i dit liv, eller om du er pensioneret og håber på ikke at spille de sidste år af dit liv. Hvis du undrer dig over, hvad jeg beder for, så læs kapitel 10. Det er min bøn.

For nu takker jeg Gud for dig. Min glæde vokser for hver sjæl, der søger Guds ære ved Jesus Kristus. Husk, du har kun ét liv. Det er alt. Du blev skabt til Gud. Spild ikke livet.

John Piper
12. september 2017

Kapitel 1

Min søgen efter én lidenskab at leve for

Min far var evangelist og er det stadig, selvom han ikke længere rejser. Som dreng rejste jeg af og til med min mor og søster for at høre ham prædike. Jeg frygtede at høre min far prædike. Selvom han altid begyndte med en humoristisk indgangsvinkel, så mærkede jeg tydeligt, at det alt sammen var dødsens alvorligt. Der var et bestemt glimt i hans øjne, og hans læber strammedes, når strømmen af de bibelske tekster, han brugte, nåede et klimaks i fortolkningen.

”Jeg har spildt det, jeg har spildt det”

Nej, hvor han indtrængende bønfalet dem! Børn, teenagere, unge singler, unge ægtepar, midaldrende, ældre mennesker – han presede Kristi advarsler og løfter ind i hjerterne på hver eneste af dem. Han havde utallige historier til hver aldersgruppe – fortællinger om fantastiske omvendelser, og fortællinger om frygtelige afvisninger af Kristus efterfulgt af tragiske dødsfald. Sjældent kunne disse historier fortælles uden tårer.

For mig som dreng var en af de mest gribende historier den om manden, der blev omvendt som gammel. Kirken havde bedt for manden i årtier. Han var hård og afvisende, men denne gang dukkede han uventet op. Mod slutningen af mødet, under en salme, kom han til alles forbavselse og tog min fars hånd. Da alle andre var gået ud, satte de sig ned sammen på den forreste bæk i kirken. Gud åbnede hans hjerte for Kristi evangelium, og han blev frelst fra sine synder og fik evigt liv. Alligevel hulkede han, med tårerne løbende ned ad kinderne: *”Jeg har spildt det! Jeg har spildt det!”* Min far fortalte dette mange gange, og hver gang

gjorde det et kæmpe indtryk på mig.

Dette var den historie, der greb mig mere end alle historierne om unge mennesker, der døde i bilulykker, før de blev omvendt – historien om en gammel mand, der græd over, at han havde spildt sit liv. På dette tidlige tidspunkt vækkede Gud en frygt og et inderligt ønske om ikke at spille mit liv. Tanken om at blive gammel og sige: "Jeg har spildt det! Jeg har spildt det!" var en frygtelig tanke for mig.

"Kun ét liv, snart er det forbi"

En anden stærk indflydelse i min barndom – lille i starten, men med tiden utrolig kraftfuld – var et skilt, der hang over køkkenvasken. Vi flyttede ind i det hus, da jeg var seks år gammel. Så jeg formoder, at jeg kiggede på ordene på den vægplade næsten hver dag i 12 år, indtil jeg flyttede på kollegium som 18-årig. Det var et simpelt stykke glas, som var malet sort bagpå, med en grå kæde omkring, der både fungerede som ramme og ophæng. På forsiden, skrevet med gotisk skrift, stod der:

Kun ét liv,
snart er det forbi;
kun det,
gjort for Kristus vil bestå.

Til venstre, ved siden af disse ord, var der malet en grøn bakke med to træer og en brun sti, der forsvandt over bakken. Hvor mange gange, som lille dreng, og senere som teenager med bumser og længsler og bekymringer, har jeg ikke kigget på den brune sti (mit liv) og spekuleret over, hvad der mon var på den anden side af bakken. Budskabet var klart. Du får én chance i livet. Det er alt. Kun én. Og den eneste livsvarige værdi er Jesus Kristus. Nu, mens jeg skriver denne bog, er jeg 57 år, og vægpladen fra mit barndomshjem hænger nu på væggen ved siden af hoveddøren i mit eget hjem. Jeg ser den, hver gang jeg går ud af døren.

Hvad ville det betyde at spille mit liv? Det var et brændende spørgsmål. Eller, sagt mere positivt: Hvad ville det sige at leve et

godt liv – ikke at spille sit liv, men at...? Hvordan denne sætning skulle afsluttes, var *spørgsmålet* over alle spørgsmål. Jeg var ikke engang sikker på, hvordan jeg skulle formulere spørgsmålet, og da slet ikke, hvad svaret kunne være. Hvad var det modsatte af ikke at spille sit liv? At få succes på arbejdsmarkedet? Eller at være maksimalt lykkelig? Eller at udføre noget stort? Eller at hjælpe så mange mennesker som muligt? Eller at tjene Kristus fuldt ud? Eller at ære Gud i alt, jeg gør? Eller var der en pointe, et formål, en essens i livet, som kunne opfylde alle disse drømme?

“The Lost Years”

Jeg havde egentlig glemt, hvor alvorligt dette spørgsmål var for mig, indtil jeg bladrede igennem mine papirer fra den tid. Netop som jeg var på vej til at forlade mit barndomshjem i 1964, udgav Wade Hampton High School et litterært magasin med digte og historier. På den næstsidste side, underskrevet Johnny Piper, var der et digt. Jeg skal nok spare jer for det, da det ikke var et godt digt. Men magasinets redaktør, Jane, var mig nådig. Det vigtigste for mig nu er titlen og de første fire linjer. Digtet hed ”The Lost Years.” Til højre for digtet var der en tegning af en gammel mand i en gyngestol. Digtet begyndte således:

Long I sought for the earth's hidden meaning;
Long as a youth was my search in vain.
Now as I approach my last years waning,
My search I must begin again.

Hen over de 40 år, som er gået, siden jeg skrev dette digt, kan jeg høre det frygtelige omkvæd: ”Jeg har spildt det! Jeg har spildt det!”. På en eller anden måde var der blevet vækket en længsel i mig efter at finde livets centrum og mening. Det etiske spørgsmål om, hvad der er tilladt og ikke, blegnede i sammenligning med spørgsmålet om, hvad der er det vigtigste, det væsentlige. Tanken om at bygge sit liv op omkring minimal moral eller minimal betydning – et liv defineret af spørgsmålet ”hvad kan jeg tillade mig?” – forekom mig nærmest frastødende. Jeg ønskede ikke et

minimalt liv. Jeg ønskede ikke at leve et virkelighedsfjernt liv. Jeg ville forstå og forfølge livets essens.

Vi indåndede eksistentialismens luft

Længslen efter ikke at gå glip af livets *essens*, ikke at spille det, voksede sig stadig stærkere under mine college-år i slutningen af 1960'erne. Der var afgørende grunde til dette, som rakte ud over en ung mands indre kampe. Det "væsentlige" blev udfordret overalt. Eksistentialismen var tidsånden, og dens budskab var klart: "Eksistens går forud for essens." Det betyder, at du først eksisterer, og derefter skaber du din egen mening gennem dine valg og handlinger. Der findes ingen ydre mening, du skal følge eller tilpasse dig. Kald det "Gud," "Mening" eller "Formål" – det eksisterer ikke, før du selv skaber det gennem din væren (og hvis du tænker, at dette minder om vores tids postmodernisme, så fortvivl ikke, for der er intet nyt under solen, kun endeløse nye indpakninger).

Jeg husker, at jeg sad i et mørkt teater og så teaterverdenens udgave af eksistentialismen, *det absurde teater*. Stykket var Samuel Becketts *Mens vi venter på Godot*. Vladimir og Estragon mødes under et træ og samtaler, mens de venter på Godot, som aldrig dukker op. Mod slutningen kommer en dreng og meddeler, at Godot ikke kommer. De beslutter sig for at gå, men bliver stående. Tæppet falder, og Godot forbliver fraværende.

Beckett portrætterede folk som mig – ventende, søgende og håbende på at finde tilværelsens centrum. Han mente, det var forgæves, og i stedet burde vi skabe vores egen mening gennem fri og ubunden eksistens. Ligesom det er nytteløst at vente på Godot, er det ifølge Beckett meningsløst at vente på Gud. Han hævdede, at man ikke kommer nogen vegne ved at søge et overnaturligt Formål eller en højere Mening eller Fokus eller Essens.

"The Nowhere Man"

Popgruppen The Beatles udgav december 1965 albummet *Rubber Soul* og sang med overbevisende kraft om deres eksistentialisme til min generation. Det var formentlig allertydeligst i John Lennons *Nowhere Man*:

He's a real nowhere man
Sitting in his nowhere land
Making all his nowhere plans for nobody
Doesn't have a point of view
Knows not where he's going to
Isn't he a bit like you and me?

Det var berusende tider, især for os studerende. Heldigvis forblev Gud ikke tavs. Langt fra alle faldt for det absurdes lokkende stemme eller tomhedens modige fristelser. Ikke alle købte Albert Camus' og Jean-Paul Sartres idéer. Selv mennesker uden forankring i Sandheden indså, at der måtte være noget mere – noget uden for os selv, noget større og bedre, noget mere værd at leve for end det, vi så i spejlet.

Svaret blæser i vinden

Bob Dylan skrev sange med indirekte budskaber om håb, som eksploderede på scenen, netop fordi de gav håb om en Virkelighed, som ikke ville lade os vente for evigt. Tingene ville ændre sig. Før eller siden ville de langsomme blive de hurtige, og de første blive de sidste. Det ville ikke ske, fordi vi var eksistentielle herrer over vores absurde skæbne. Det ville komme til os. Det følte vi alle, når vi hørte sangen *The Times They Are A-Changin*.

The line it is drawn,
The curse it is cast,
The slow one now
Will later be fast.
As the present now
Will later be past,
The order is Rapidly fadin'.
And the first one now
Will later be last,
For the times they are a-changin'.

Det må have irriteret eksistentialisterne at høre Dylan, som måske

uden at vide det, afviste deres "alt er tilladt" eksistentialisme med den dristige dobbelte "*The answer... the answer*" i kæmpehittet *Blowin' In The Wind*:

How many times must a man look up
before he can see the sky?
Yes, and how many ears must one man have
before he can hear people cry?
Yes, and how many deaths will it take till he knows
that too many people have died?
The answer, my friend, is blowin' in the wind;
the answer is blowin' in the wind.

Hvor mange gange kan et menneske kigge op uden at se himlen? Der er en himmel deroppe, som kan ses. Du kan sagtens kigge op titusind gange og påstå, at du ikke kan se den. Men det har overhovedet ingen betydning for dens objektive eksistens. Den er der. Og en dag vil du se den. Hvor mange gange skal du kigge op, før du ser det? Der findes et svar. Svaret, Svaret, min ven, er ikke noget, du selv skal opfinde eller skabe. Det vil blive givet til dig. Det er uden for dig. Det er virkeligt og objektivt og sikkert. En dag vil du høre det. Du skaber det ikke. Du definerer det ikke. Det kommer til dig, og før eller siden indretter du dig efter det – eller bøjer dig for det.

Det var, hvad jeg hørte i Dylans sang, og alt i mig sagde: "Ja! Der er et endeligt Svar – med stort S." At gå glip af det ville betyde et spildt liv. At finde det ville betyde at have et forenende Svar på alle mine spørgsmål.

Den lille brune sti over den grønne bakke på vores køkkenvæg bugtede sig afsted gennem hele 1960'erne – mellem de mange intellektuelle fælder, der lå spredt her og der. Åh, hvor min generation dog virkede modig, når den trådte væk fra stien og satte foden i fælden! Nogle kunne endda mønstre nok gåpåmod til at prale: "Jeg har valgt frihedens vej. Jeg har skabt min egen eksistens. Jeg har rystet de gamle love af mig. Se, hvordan jeg har revet mig fri!"

Et vejskilt: Hold fast ved den objektive sandhed

I sin store nåde satte Gud uimodståelige advarsler op langs vejen. Efteråret 1965 holdt Francis Schaeffer en række foredrag på Wheaton College. Disse blev i 1968 udgivet som en bog med titlen *The God Who Is There*. Titlen viser, hvor utrolig simpel tesen er. Gud er der. Ikke *herinde*, defineret og formet af mine egne ønsker. Gud er *derude*. Objektivt. En absolut virkelighed. Alt det, der ser virkeligt ud for os, er afhængigt af Gud. Der er skabning og Skaber – intet andet. Skabningen får sin betydning og sit formål fra Gud.

Dette var som et uimodståeligt vejskilt: Hold fast ved den objektive sandhed. Her lå nøglen til ikke at spille sit liv. Bliv på den sti, som din brændende evangelistiske far fulgte. Svigt ikke budskabet fra vægpladen i køkkenet. Her var den intellektuelle bekræftelse, der viste, at livet ville være spildt på eksistentialismens græsgange. Hold kursen. Sandheden eksisterer. Alt har en Mening, et Formål og en Essens. Fortsæt din søgen, og du vil finde svaret.

Der er formentlig ingen grund til at beklage, at jeg måtte bruge mine collegeår på at lære det åbenlyse: at der findes en Sandhed, at der findes en objektiv eksistens og objektive værdier. Som en fisk, der går i skole for at lære, at der findes vand, en fugl, at der findes luft, eller en orm, at der findes jord. Alligevel ser det ud til, at netop dette har været al god uddannelses primære pointe i de seneste 200 år, mens dens modsætning udgør al dårlig uddannelses essens. Så jeg klager ikke over de år, jeg brugte på at lære det åbenlyse.

Manden, som lærte mig at se

Jeg takker i høj grad Gud for de professorer og forfattere, der brugte enorme mængder kreativ energi på troværdigt at præsentere Guds, kærlighedens, træernes, vandets og sjælens faktiske eksistens. C.S. Lewis, som døde samme dag som John F. Kennedy i 1963 og underviste i engelsk ved Oxford Universitet, dukkede op over horisonten på min lille, brune sti i 1964 med så åbenlys klarhed, at det er svært at overdrive den indflydelse, han havde på mit liv.

I mit første år på college var der en, der introducerede mig til Lewis og hans bog: *Det er kristendom*. De næste fem-seks år havde

jeg næsten altid en bog af Lewis ved hånden. Jeg tror, at uden hans indflydelse ville jeg ikke have levet mit liv med så meget glæde og mening, som jeg har. Og det er der gode grunde til.

Han gjorde mig opmærksom på kronologisk snobberi – det vil sige, han viste mig, at noget ikke nødvendigvis er en dyd, blot fordi det er nyt, og at noget ikke nødvendigvis er en last, blot fordi det er gammelt. Sandhed, skønhed og godhed afgøres ikke af, hvornår de eksisterer. Intet er ringere, fordi det er gammelt, og intet er værdifuldt, bare fordi det er moderne. Dette løste mig fra nyhedens tyranni og åbnede mine øjne for tidens visdom. Selv den dag i dag får jeg stadig det meste af min sjæleføde fra de forgangne århundreder. Jeg takker Gud for Lewis' overbevisende demonstration af det åbenlyse.

Han demonstrerede og overbeviste mig om, at streng, præcis og skarp logik ikke står i modsætning til dybe følelser og livlig – ja, endda munter – fantasi. Han var en "romantisk rationalist." Han kombinerede ting, som de fleste i dag mener udelukker hinanden: rationalisme og poesi, kold logik og varme følelser, disciplineret tale og fri fantasi. Ved at bryde disse stereotyper gav han mig friheden til at tænke stringent og skrive poesi, argumentere for opstandelsen og komponere salmer til Kristus, gennembore et argument og omfavne en ven, kræve en definition og bruge en metafor.

Lewis gav mig en intens fornemmelse af altings "ægthed." Det er svært for mig at forklare, hvor stort dette var for mig – at vågne op om morgenen og mærke madrassens fasthed, solens varme stråler, lyden af urets tikken og altings enkle væren. Han hjalp mig til virkelig at leve livet. Han hjalp mig til at se de ting i verden, som vi ville betale millioner for, hvis vi ikke havde dem, men som vi nu, hvor vi har dem, ofte ignorerer. Han gjorde mig mere opmærksom på og levende over for det skønne. Han vækkede min sjæl til de daglige vidundere, der kan fremkalde tilbedelse, hvis jeg blot åbner mine øjne. Han rystede min døsiges sjæl og kastede virkelighedens kolde vand i mit ansigt, så livet og Gud, himmel og helvede brød ind i min verden med både fryd og rædsel.

Han afslørede, at den sofistikerede, intellektuelle modstand mod objektiv væren og objektive værdier er ren dumhed. Min

generations filosofiske konger havde ingen klæder på, og børnebogsforfatteren fra Oxford havde modet til at sige det højt:

Du kan ikke blive ved med at “se igennem” ting for evigt. Hele pointen med at se igennem noget er at kunne se noget bagved. Det er godt, at vinduerne er gennemsigtige, fordi gaden eller haven på den anden side er uigennemsigtig. Men hvad hvis du også så igennem haven? Det giver ingen mening at “se igennem” de første principper. Hvis du ser igennem alting, bliver alting gennemsigtigt. Men en fuldstændig gennemsigtig verden er en usynlig verden. At “se igennem” alle ting er det samme som slet ikke at se.

Hvor meget mere kunne der ikke siges om verden, sådan som C.S. Lewis så den, og den måde, han talte på. Han havde sine fejl, og nogle af dem var ganske alvorlige. Men jeg holder aldrig op med at takke Gud for denne bemærkelsesværdige mand, der krydsede min vej på det helt rette tidspunkt.

En forlovet er en stædigt objektiv kendsgerning

Der var endnu en kraft, som forankrede min urokkelige tro på den objektive virkeligheds eksistens. Hendes navn var Noël Henry. Jeg blev forelsket i hende sommeren 1966 – formentlig alt for tidligt. Men det er gået helt fint, for jeg elsker hende stadig. Intet kan gøre en omflakkende, filosofisk fantasi mere ædru end tanken om at skulle brødføde hustru og børn.

Vi blev gift i december 1968. Det er sundt at tænke i relation til virkelige mennesker. Siden da har hver tanke været præget af relationer til andre. Intet er længere blot en ide, men en ide, som har indflydelse på min hustru og mine fem børn. Jeg takker Gud for lignelsen om Kristus og kirken, som jeg har haft fornøjelsen af at leve med i disse 25 år. Ægteskabet har lært mig lektioner om det uforspildte liv, som jeg sandsynligvis aldrig ville have lært på anden vis – ligesom der er indsigter, der kun kan opnås gennem et liv som single.

Jeg takker dig, Mononukleose, for mit liv

Efteråret 1966 nærmede Gud sig med en stadig smallere sti for mit liv. Da han tog sit næste afgørende træk, undrede Noël sig over, hvor jeg var blevet af. Efterårssemestret var begyndt, og jeg dukkede hverken op til undervisningen eller i kirken. Til sidst fandt hun mig liggende på ryggen i lægehuset med mononukleose. Jeg lå der i tre uger. Den livsplan, som jeg havde været så sikker på fire måneder tidligere, opløstes nu i mine febervarme hænder.

I maj havde jeg følt mig overbevist om, at mit liv ville være til størst nytte, hvis jeg blev læge. Jeg elskede biologi, jeg elskede tanken om at helbrede mennesker, og jeg elskede det faktum, at jeg endelig vidste, hvad jeg brugte min tid på college til. Derfor valgte jeg at bruge sommeren på at studere almen kemi, så jeg kunne nå lige så langt som de andre studerende og tage faget organisk kemi det følgende semester.

Men nu, hvor jeg lå med mononukleose, missede jeg tre ugers organisk kemi og kunne ikke indhente det forsømte. Men vigtigere endnu: Harold John Ockenga, der dengang var pastor i Park Street Church, prædikede i skolens kapel hver morgen i en hel uge. Jeg lyttede med via skolens radiostation. Aldrig før havde jeg hørt Skriften udlagt på den måde. Pludselig blev Guds Ord den fantastiske, objektive Virkelighed for mig. Jeg lå der og følte, at jeg var vågnet op fra en drøm og vidste, nu da jeg var vågen, hvad jeg skulle gøre.

Noël kom for at besøge mig, og jeg sagde: "Hvad ville du sige til, at jeg droppede tankerne om en lægekarriere og i stedet tog på bibelskole?" Ligesom alle andre gange, hvor jeg har stillet hende et lignende spørgsmål, svarede hun: "Hvis det er der, Gud leder dig hen, så går jeg med." Fra det øjeblik har jeg aldrig tvivlet på, at mit livs kald er at være tjener for Guds Ord.

Kapitel 2

Kristi skønhed, min glæde

Dengang i 1968 havde jeg ingen idé om, hvad det ville indebære at være Ordets tjener. At være pastor lå lige så fjernt fra mine forventninger, som det at være pastorkone gjorde for Noël. Hvad ville det så betyde? Skulle jeg være underviser, missionær, forfatter eller måske professor i teologi? Det eneste, jeg vidste, var, at den ultimative virkelighed pludselig var blevet Guds Ord for mig. Det store formål og den store essens, som jeg længtes efter at blive forbundet med, var nu helt og aldeles sammenkædet med Bibelen. Mandatet var klart: "Gør dit bedste for at kunne træde frem for Gud som en, der er anerkendt, som en arbejder, der ikke skammer sig, og som en, der bruger sandhedens ord korrekt" (2 Tim 2:15 DFB). For mit vedkommende betød det at tage på bibelskole for at koncentrere mig om at forstå Bibelen.

At lære ikke at hugge hovedet af mig selv

Kampen for at lære det indlysende fortsatte. Det moderne angreb på virkeligheden – ideen om, at der eksisterer en reel objektiv virkelighed uden for os selv, som kan erkendes – havde forvandlet bibelstudier til et morads af subjektivitet. Dette var synligt i kirken, hvor små grupper delte deres personlige indtryk af, hvad bibeltekster betød "for mig" uden forankring i en oprindelig mening. Det samme kunne ses i akademiske bøger, hvor kreative forskere "huggede deres eget hoved af" ved at hævde, at tekster ikke har nogen objektiv mening.

Hvis der kun er ét liv at leve i denne verden, og hvis det ikke skal spildes, så forekom intet mig vigtigere end at finde ud af, hvad Gud virkelig mente i Bibelen, siden han inspirerede

mennesker til at skrive den. Hvis det var til diskussion, kunne ingen afgøre, hvilket liv der er værdigt, og hvilket liv der er spildt. Jeg var chokeret over spillet i den akademiske verden, hvor forfattere brugte al deres intellektuelle kraft på at ophæve det, de selv skrev! Det vil sige, de fremsatte teorier om mening, der hævdede, at der ikke findes nogen entydig, gyldig mening i tekster. Almindelige mennesker, der læser denne bog, vil (håber jeg) finde dette utroligt. Jeg bebrejder dem ikke. Det er vanvittigt. Men faktum er, at også i vores tid bruger velbetalte professorer tid og skattepenge på at hævde, at ”eftersom litteratur ikke giver en præcis gengivelse af virkeligheden, behøver den litterære fortolkning ikke at komme med en præcis gengivelse af

Er du vild med dette uddrag?